

L. MARIE ADELINÉ

S·E·C·R·E·T

Geen oordelen. Geen grenzen.

Geen schaamte.

Over het boek

In S.E.C.R.E.T. zijn...

GEEN OORDELEN. GEEN GRENZEN. GEEN SCHAAMTE.

Cassie Robichaud slijt haar dagen in eenzaamheid sinds de dood van haar man. Ze werkt als serveerster in Café Rose in New Orleans en haar avonden brengt ze thuis door, met haar kat en een pot thee. Maar als ze een notitieboekje vindt dat een mysterieuze vrouw in het café heeft laten liggen, verandert Cassies wereld voorgoed.

De expliciete ontboezemingen in het boekje choqueren en fascineren Cassie, en voeren haar uiteindelijk naar S.E.C.R.E.T., een geheim genootschap van vrouwen dat zich tot doel stelt andere vrouwen te helpen hun wildste, intiemste seksuele fantasieën tot werkelijkheid te maken.

Cassie begint aan een opwindende reis van tien stappen door een reeks ontmoetingen met adembenemende mannen, die haar wakker schudden en haar als nooit tevoren bevredigen. Zodra ze haar remmingen loslaat, vindt ze een nieuw zelfvertrouwen dat haar de moed geeft om een hartstochtelijk leven te gaan leiden.

Zowel erotisch als bevrijdend, is S.E.C.R.E.T. een wereld waar fantasie werkelijkheid wordt.

Over de auteur

L. Marie Adeline is het pseudoniem van een Canadese televisieproducer. Ze heeft eerder onder haar eigen naam twee succesvolle romans gepubliceerd.

Wil je op de hoogte worden gehouden van de romans van Orlando uitgevers? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief via www.orlandouitgevers.nl.

L. MARIE ADELINÉ

S.E.C.R.E.T.

Geen oordelen. Geen grenzen. Geen schaamte.

Vertaald door
Marika Groot en Sander Brink

© 2013 L. Marie Adeline
Published by Doubleday Canada,
a division of Random House of Canada Limited
Nederlandse vertaling © 2013 Orlando uitgevers, een
onderdeel van De Arbeiderspers | A.W. Bruna Uitgevers,
Utrecht
Vertaald door Marike Groot en Sander Brink,
Grootenbrink Vertalingen
Oorspronkelijke titel *S.E.C.R.E.T.*
Omslagontwerp b'IJ Barbara (naar een ontwerp van
Jim Massey)
Foto omslag © Peter Loche

ISBN 978 90 449 6987 0
NUR 302

www.orlandouitgevers.nl
www.leescluborlando.nl

Voor Nita

HOOFDSTUK I

Serversters zijn bedreven in het lezen van lichaamstaal. Dat geldt ook voor boze echtgenotes die onder één dak hebben gewoond met een man met een kwade dronk. En ik was beide geweest: veertien jaar echtgenote en bijna vier jaar serveerster. In mijn baan was het een van mijn taken te weten wat klanten wilden, soms zelfs nog voordat ze het zelf wisten. Dat kon ik ook bij mijn ex: precies aanvoelen wat hij wilde zodra hij een voet over de drempel zette. Maar toch, telkens wanneer ik probeerde die vaardigheid op mezelf toe te passen om aan te voelen wat mijn eigen behoeften waren, kon ik dat niet.

Ik was nooit van plan geweest om serveerster te worden. Wie is dat wel? Ik kreeg de baan bij Café Rose nadat mijn ex was overleden. En in de vier jaar daarop, terwijl ik van verdriet naar woede naar een soort berustende verdooving ging, wachtte ik. Ik wachtte tot mensen zover waren om te bestellen, wachtte tot de tijd verstreek, wachtte tot mijn eigen leven begon. Toch vond ik het eigenlijk best een leuke baan. Als je in een zaak als Café Rose werkt, in een stad als New Orleans, heb je je vaste klanten, je favorieten en een paar klanten die je aan je collega's probeert te slijten. Zo vond Dell het bijvoorbeeld vreselijk om de plaatselijke excentriekelingen te bedienen omdat ze nauwelijks fooi gaven. Maar ik ving de mooiste verhalen op. Dus sloten we een deal. Ik zou de excentriekelingen en de muzikanten nemen, en dan bediende zij de studenten en alle mensen met baby's en wandelwagens.

Mijn lievelingsklanten waren de stelletjes, en dan vooral een specifiek stelletje. Het klinkt misschien vreemd, maar telkens als zij binnenkwamen, kreeg ik vlinders in mijn buik. De vrouw was achter in de dertig en beeldschoon, zoals sommige Franse vrouwen dat zijn: een stralende huid, kort haar en toch had ze een onmiskenbaar vrouwelijke uitstraling. Haar man, de kerel met wie ze altijd samen binnenkwam, had een open gezicht en gemillimeterd bruin haar. Hij was lang, had een slank en lenig lichaam en was wat jonger dan zij, denk ik. De man noch de vrouw droeg een trouwring, dus wist ik niet zeker wat de aard van hun relatie precies was. Maar wat ze dan ook hadden, intiem was het wel. Ze zagen er altijd uit alsof ze zojuist seks hadden gehad, of dat ze het van plan waren, na een snelle lunch.

Elke keer dat ze gingen zitten, deden ze hetzelfde: de man zette zijn ellebogen op de tafel en hield zijn handen opengevouwen met de palmen naar haar gericht. Dan wachtte ze even, zette zachtjes haar ellebogen voor die van hem op tafel, en dan lieten ze hun handen met geopende palmen in de lucht zweven, een paar centimeter van elkaar af, alsof er een zachteardige kracht was die hen ervan weerhield elkaar aan te raken, heel eventjes maar, voordat het klef werd of iemand anders dan ik er iets van kon merken. Daarna strengelden ze hun vingers in elkaar en kuste hij een voor een haar vingertoppen, die nu omlijst werden door de rug van zijn hand. Altijd van links naar rechts. Dan glimlachte ze. Dit gebeurde allemaal snel, heel snel, en daarna haalden ze hun handen uit elkaar en bestudeerden het menu. Als ik zo naar hen keek, of probeerde te kijken zonder dat ik naar hen leek te kijken, kwam er een diep, vertrouwd verlangen in me naar boven. Ik kon voelen wat zij voelde, alsof zijn hand mijn hand aan het strelen was, of mijn onderarm of pols.

Zulke verlangens maakten geen deel uit van het leven dat ik had geleid. Ik was niet gewend aan tederheid. En ook niet aan hartstocht. Mijn ex-man, Scott, kon vriendelijk en mild zijn

wanneer hij nuchter was, maar op het laatst, toen hij volledig in de greep was van zijn drankgebruik, was hij dat totaal niet meer. Nadat hij was overleden, huilde ik om alle pijn die hij had gehad en alle pijn die hij mij had gedaan, maar ik miste hem niet. Niet eens een beetje. Iets in mij kwijnde weg en stierf vervolgens af, en al snel was er vijf jaar verstreken sinds ik seks had gehad. Vijf Jaar. Ik zag dit onbedoelde celibaat vaak als een magere oude hond, die geen andere keus had dan me te volgen. Vijf Jaar ging op een drafje overal met me mee naartoe, met zijn tong uit zijn bek. Als ik kleren ging passen, lag Vijf Jaar met zijn glanzende ogen op de vloer van het pashokje te hijgen, en maakte mijn poging om er leuker uit te zien in een nieuwe jurk belachelijk. Vijf Jaar parkeerde zichzelf ook in een hoopje bij mijn voeten onder elke tafel van elk halfslachtig afspraakje dat ik had.

Geen van die afspraakjes had tot een relatie geleid die de moeite waard was. Op vijfendertigjarige leeftijd begon ik te denken dat ‘het’ wel nooit meer zou gebeuren. Gewild zijn, of begeerd worden, zoals die man die vrouw begeerde, was als iets uit een buitenlandse film in een taal die ik nooit zou leren, met ondertitels die steeds onscherper werden.

‘Derde afspraakje,’ mompelde mijn baas. Hij liet me schrikken. Ik stond naast Will achter de gebaksvitrine, waar hij de glazen stond te poleren. Hij had gezien dat ik naar het stel had staan kijken. En ik keek ook naar zijn armen, zoals altijd. Hij droeg een geruit overhemd, met de mouwen opgerold tot de ellebogen. Zijn onderarmen waren gespierd en bedekt met door de zon gebleekt haar. We waren gewoon vrienden, maar zo nu en dan werd ik even van mijn stuk gebracht doordat hij zo sexy was, wat nog werd versterkt doordat hij zich daar totaal niet van bewust was.

‘Of misschien wel het vijfde afspraakje, denk je niet? Is dat hoelang vrouwen wachten voordat ze naar bed gaan met een man met wie ze daten?’

‘Ik zou het niet weten.’

Will rolde met zijn donkerblauwe ogen naar me. Hij had het gehad met mijn gezeur over mijn gebrek aan afspraakjes.

‘Die twee waren al meteen vanaf het begin zo,’ zei ik, terwijl ik weer naar mijn stelletje keek. ‘Ze zijn helemaal gek op elkaar.’

‘Ik geef ze zes maanden,’ zei Will.

‘Wat ben je toch cynisch,’ antwoordde ik, en ik schudde mijn hoofd.

Dit deden we vaak: speculeren over de denkbeeldige relatie tussen twee klanten. Dat was ons ding, iets om de tijd mee te doden.

‘Oké, kijk daar dan eens. Zie je die ouwe kerel een bord moselen met die jonge vrouw delen?’ zei hij, terwijl hij discreet met zijn kin naar een ander stel wees. Ik rekte mijn hals en probeerde niet al te opvallend te turen naar een oudere man met een veel jongere vrouw.

‘Dat is vast de dochter van zijn beste vriend,’ zei Will, en hij ging zachter praten. ‘Ze is eindelijk voor haar examens geslaagd en ze wil bij hem op het advocatenkantoor stage lopen. Maar nu ze eenentwintig is, gaat hij werk van haar maken.’

‘Hè, bah. Is het niet gewoon zijn dochter?’

Will haalde zijn schouders op.

Ik zocht met mijn ogen de ruimte af, het was verrassend druk voor een dinsdagmiddag. Ik wees hem op nog een stel in de hoek, dat bijna klaar was met eten. ‘Zie je die twee?’

‘Ja.’

‘Volgens mij staan ze op het punt om uit elkaar te gaan,’ zei ik. Will keek me aan alsof ik aan het doorslaan was. ‘Ze hebben bijna geen oogcontact, en hij heeft als enige een nagerecht besteld. Ik heb hem twee lepels gegeven, maar hij heeft haar niet eens een hapje aangeboden. Slecht teken.’

‘Altijd een slecht teken. Een man moet áltijd zijn toetje delen,’ zei hij knipogend. Ik moest lachen. ‘Hé, wil jij de glazen

verder poleren? Ik moet Tracina oppikken. Haar auto is weer stuk.'

Tracina was de serveerster van de avonddienst, met wie Will ruim een jaar geleden iets had gekregen, nadat hij mij tevergeefs mee uit had gevraagd. In eerste instantie was ik geveleid door zijn belangstelling, maar ik was niet in staat om er iets mee te doen. Ik had eerder behoefte aan een vriend dan aan een verhouding met mijn baas. Bovendien zaten we ondertussen al zo diep in de 'vriendenzone' dat ondanks dat ik hem aantrekkelijk vond, het veel gemakkelijker was om het platonisch te houden... Behalve dan die paar keer dat ik hem nog tot laat werkend in het kantoorje achterin aantrof, met het bovenste knoopje van zijn overhemd los, zijn mouwen opgerold en met zijn vingers in zijn dikke peper-en-zouthaar. Maar dat gevoel kon ik wel van me afschudden.

Daarna kreeg hij iets met Tracina. Ik beschuldigde hem er een keer van dat hij haar alleen maar had aangenomen om met haar uit te kunnen gaan.

'En wat dan nog? Dat is een van de weinige voordeeltjes die je hebt als je de baas bent,' zei hij.

Nadat ik klaar was met de glazen, draaide ik de rekening voor mijn stelletje uit en liep ik langzaam naar hun tafeltje toe. Toen merkte ik pas voor het eerst de armband van de vrouw op, een dikke gouden ketting versierd met gouden bedeltjes.

Hij was zo bijzonder: bleek geel en mat afgewerkt. Op de bedeltjes stonden aan de ene kant Romeinse cijfers en aan de andere kant woorden, die ik net niet kon lezen. Er hingen er zo'n tien van aan de armband. Ook de man leek door het sieraad gefascineerd te zijn. Hij liet zijn vingers door de bedeltjes gaan terwijl hij haar pols en onderarm met beide handen streelde. Zijn aanraking was stevig, bezitterig op een manier die me een brok in de keel gaf en ervoor zorgde dat het gebied achter mijn navel warm werd. *Vijf Jaar.*

‘Alstublieft,’ zei ik, met een stem die een octaaf hoger was geworden. Ik schoof de rekening op het deel van de tafel dat niet door hun ledematen werd bedekt. Ze leken stomverbaasd dat ik er opeens was.

‘O. Dank je wel!’ zei de vrouw, en ze ging rechtop zitten.

‘Was alles naar wens?’ vroeg ik. Waarom voelde ik me zo verlegen nu ik zo dicht bij hen stond?

‘Als altijd perfect,’ zei ze.

‘Het was heerlijk, dank je wel,’ voegde de man eraan toe, en hij ging op zoek naar zijn portemonnee.

‘Laat mij deze keer betalen. Jij betaalt altijd al.’ De vrouw leunde opzij, pakte haar portemonnee uit haar tasje en gaf me een creditcard. Haar armband rinkelde terwijl ze zich bewoog. ‘Alsjeblieft, liefje.’ Ze was van mijn leeftijd en noemde me ‘liefje’? Ze was zo zelfverzekerd dat ze ermee wegwam. Toen ik de creditcard aannam, dacht ik dat ik haar heel even zorgelijk zag kijken. Zag ze mijn bruine werkshirt vol vlekken? Degene die ik altijd droeg omdat het paste bij de kleur van al het eten dat erop terechtwam? Opeens was ik me erg bewust van mijn verschijning. Ook besepte ik dat ik geen make-up op had. O god, en mijn schoenen: bruin en laag. En ik droeg ook geen panty, maar enkelsokken! Wat was er met me gebeurd? Wanneer was ik voortijdig in een slons van middelbare leeftijd veranderd?

Mijn gezicht gloeide terwijl ik wegliep en de creditcard in mijn schort propte. Ik liep recht naar de damestoiletten om koud water in mijn gezicht te gooien. Ik streek mijn schort glad en keek in de spiegel. Ik droeg bruine kleren omdat dat praktisch was. Ik kan toch geen jurk dragen? Ik ben serveerster. En ik draag een rommelige paardenstaart omdat haar nou eenmaal niet los mag hangen. Dat zijn de voorschriften. Ik zou het natuurlijk gladder naar achteren kunnen kammen in plaats van het als een bos asperges slordig in een elastiekje te proppen. Mijn schoenen waren de schoenen van een vrouw die niet veel

aandacht aan haar voeten besteedt, ondanks dat ik best mooie voeten heb, zoals ik me heb laten vertellen. En het klopt ook dat ik geen professionele manicure meer heb gehad sinds de avond voor mijn bruiloft. Maar dat soort dingen is geldverspilling. En toch: waarom had ik het zover laten komen? Ik had mezelf officieel verwaarloosd. Vijf Jaar lag gevloerd tegen de deur van het toilet, uitgeput. Ik keerde terug naar de tafel met het bonnetje van de creditcard, en vermeid oogcontact met hen beiden.

‘Werk je hier al lang?’ vroeg de man, terwijl de vrouw haar handtekening zette.

‘Zo’n vier jaar.’

‘Je bent erg goed in je werk.’

‘Dank u wel.’ Ik voelde mijn gezicht warm worden.

‘We zien je volgende week weer,’ zei de vrouw. ‘Ik ben gewoon dol op deze oude tent.’

‘Hij heeft wel betere tijden gekend.’

‘Voor ons is het perfect,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze me de rekening gaf en naar haar man knipoogde.

Ik keek naar haar handtekening en verwachtte iets krullerigs en interessants, maar er stond *Pauline Davis*, eenvoudig en in kleine letters, wat ik op dat moment ergens wel geruststellend vond.

Met mijn ogen volgde ik het stel terwijl ze opstonden en langs de tafels naar buiten liepen, waar ze elkaar kusten en allebei een andere kant op liepen. Terwijl ze langs de voorruit liep, keek de vrouw naar binnen en zwaaide naar mij. Ik moet er als een enorme sukkel hebben uitgezien, zoals ik daar naar hen stond te staren. Ik zwaaide braaf naar haar terug door het stoffige glas.

Mijn trance werd verbroken door een oudere vrouw die aan het tafeltje ernaast zat. ‘Die mevrouw heeft iets laten vallen,’ zei ze, en ze wees onder de tafel.

Ik bukte om een bordeauxrood notitieboekje op te rapen.

Het zag er beduimd uit en voelde zacht aan, als huid. Op de omslag stonden in goud de initialen *PD* geperst, hetzelfde goud dat de bladzijden omrandde. Heel voorzichtig sloeg ik de eerste bladzijde op. Ik zocht naar het adres of telefoonnummer van Pauline, maar toen ving ik per ongeluk een glimp van de inhoud op: ‘... *zijn mond op mij... nooit eerder zo het gevoel gehad dat ik leefde... schoot door me heen als een wihete... spoelde met kolkende golven over me heen... en legde me over de...*’

Ik sloeg het dagboek dicht.

‘Misschien kun je haar nog inhalen,’ zei de vrouw, die langzaam op een croissant kauwde. Ik zag dat ze een voortand miste.

‘Waarschijnlijk niet,’ zei ik. ‘Ik... hou hem hier wel bij me. Ze komt hier heel vaak.’

De vrouw haalde haar schouders op en trok nog een reep van haar croissant. Ik stopte het notitieboekje in mijn serveerstervbuidel, en een rilling van opwinding kroop langs mijn ruggengraat omhoog. Gedurende de rest van mijn dienst – totdat Tracina in een wolk van ongeduldig kauwgom kauwen aankwam, met haar springerige pijpenkrullen in een hoge paardenstaart – voelde ik het notitieboekje in het zakje aan de voorkant van mijn schort branden. Voor het eerst in lange tijd leek New Orleans in de schemering me niet zo eenzaam.

Terwijl ik naar huis liep, telde ik de jaren. Het was zes jaar geleden dat Scott en ik van Detroit naar New Orleans waren gekomen om opnieuw te beginnen. De huizen waren hier goedkoop en Scott had zojuist de laatste baan in de auto-industrie die hij ooit had gehoopt te houden, verloren. Allebei hadden we het idee dat een frisse start in een stad die zich na een orkaan weer probeerde op te bouwen een goede achtergrond zou zijn voor een huwelijk dat hetzelfde probeerde te doen.

We vonden een schattig blauw huisje in Dauphine Street, in de wijk Marigny, waar nog veel meer jonge mensen naartoe trokken. Ik had geluk dat ik een baan vond als dierenartsassistent bij een asiel in Metairie. Maar Scott versleet al snel een paar baantjes op de booreilanden en maakte vervolgens een eind aan twee jaar nuchterheid toen een avondje drinken uitliep op een slemppartij van twee weken. Nadat hij me voor de tweede keer in twee jaar had geslagen, wist ik dat het over was. Opeens merkte ik hoeveel moeite het hem had gekost om me niet te slaan sinds hij voor het eerst zijn dronken vuist naar mijn gezicht had gebracht. Ik verhuisde naar een tweekamerappartement een paar straten verderop, de eerste en enige plek die ik had bekeken.

Op een avond, een paar maanden later, belde Scott om te vragen of ik hem wilde ontmoeten in Café Rose, zodat hij zich kon verontschuldigen voor zijn gedrag, en ik stemde daarmee in. Hij was gestopt met drinken, zei hij, deze keer voorgoed. Maar zijn verontschuldiging klonken hol en hij kwam nog steeds kil en defensief over. Aan het eind van de maaltijd was ik tegen mijn tranen aan het vechten terwijl hij over me heen leunde en een paar laatste verontschuldiging over mijn gebogen hoofd siste.

‘Ik meen het écht. Ik weet dat het niet klinkt alsof het me echt spijt, maar in mijn hart moet ik elke dag leven met wat ik je heb aangedaan, Cassie. Ik weet niet hoe ik ervoor kan zorgen dat je je eroverheen zet,’ zei hij, en toen stormde hij naar buiten.

Natuurlijk liet hij me zitten met de rekening.

Op weg naar buiten zag ik de vacature voor een lunchserveerster hangen. Ik zat er al een tijd aan te denken mijn baan bij het dierenasiel op te zeggen. Ik zorgde daar voor de katten en ’s middags liet ik de honden uit, maar de zwerfdieren van na Katrina werden niet geadopteerd, dus bestond mijn baan voornamelijk uit plekjes op de magere poten van verder gezonde dieren scheren, als voorbereiding op hun euthanasie. Ik begon

ertegen op te zien om elke dag naar mijn werk te gaan. Ik vond het vreselijk om in die droevige, vermoeide ogen te kijken. Die avond vulde ik een sollicitatieformulier in voor het restaurant.

Dat was ook de avond dat de weg bij Parlange overstroomde, en Scott met zijn auto de False River inreed en verdronk.

Zelf vroeg ik me af of het een ongeluk of zelfmoord was, maar gelukkig bestond er bij onze verzekeringsmaatschappij geen twijfel: hij was tenslotte nuchter. En omdat de bouten van de vangrail waren doorgeroest, ontving ik een aanzienlijke schadevergoeding van de provincie. Maar wat was Scott daar die nacht eigenlijk aan het doen? Het was echt iets voor hem om zo dramatisch van het toneel te verdwijnen en mij beladen met schuldgevoelens achter te laten. Ik was niet blij dat hij dood was. Maar ik was ook niet verdrietig. En in die berustende verdoving was ik sinds die tijd blijven hangen.

Twee dagen nadat ik weer terug was gevlogen van zijn begrafenis in Ann Arbor – waar ik helemaal in mijn eentje zat omdat Scotts familie mij de schuld gaf van zijn overlijden – kreeg ik een telefoontje van Will. Ik was eerst even een beetje van slag door zijn stem, omdat hij zo op die van Scott leek, maar dan zonder de dubbele tong.

‘Spreek ik met Cassie Robichaud?’

‘Ja, dat ben ik. Met wie spreek ik?’

‘Mijn naam is Will Foret. De eigenaar van Café Rose? Je hebt afgelopen week een cv achtergelaten. We zijn op zoek naar iemand die meteen kan beginnen, voor het ontbijt en de lunch. Ik weet dat je niet veel ervaring hebt, maar ik kreeg een goede vibe bij je toen we elkaar laatst hebben ontmoet, en...’

Een goede vibe?

‘Wanneer hebben we elkaar ontmoet?’

‘Toen je, eh, je cv achterliet.’

‘Het spijt me, dat is natuurlijk ook zo. Sorry, ja, ik zou donderdag kunnen komen.’

‘Donderdag is goed. Wat dacht je van ongeveer half elf? Dan werk ik je wel in.’

Achtenveertig uur later schudde ik Will de hand en was ik stiekem verbaasd dat hij me inderdaad niet bijgebleven was: zo van slag was ik die avond geweest. Nu maken we er grappen over (‘Ja, die keer dat ik je volkomen overdonderde met mijn eerste indruk, die je je niet eens herinnert!’), maar ik was zo de kluts kwijt na die ruzie met Scott dat ik met Brad Pitt had kunnen praten zonder het op te merken. Toen ik Will dus opnieuw ontmoette, was ik onder de indruk van hoe knap hij was en toch zo pretentieloos.

Will beloofde me geen gouden bergen: het café ligt net een beetje ten noorden van de hotspots en het is ’s avonds niet open. Hij zei iets over een uitbreiding naar de bovenverdieping, maar dat zou pas over een paar jaar gebeuren.

‘Het zijn vooral mensen uit de buurt die hier langskomen en iets komen eten. Tim en de mannen van de fietswinkel van Michael’s. Veel muzikanten. Sommige tref je dan slapend voor de deur aan omdat ze de hele nacht op de veranda hebben staan spelen. Plaatselijke figuren die het liefst uren rond blijven hangen. Maar ze drinken allemaal een hoop koffie.’

‘Klinkt goed.’

Het inwerken bestond uit een ongeïnspireerde rondleiding waarbij hij dingen aanwees en instructies mompelde over hoe je de vaatwasser en de koffiemolen moest gebruiken en waar hij de schoonmaakpullen bewaarde.

‘De gemeente zegt dat je je haar in een staartje moet dragen. Afgezien daarvan ben ik niet zo kritisch. We hebben geen uniforms, maar het is altijd erg druk tijdens de lunch, dus wees praktisch.’

“‘Praktisch’ is mijn bijnaam,’ zei ik.

‘Ik ben echt van plan te gaan verbouwen,’ zei hij, toen hij zag dat ik naar een butts in de tegelvloer keek en, even later, naar

een wiebelige plafondventilator. Het pand was vervallen maar gezellig, en het was maar tien minuten lopen vanaf mijn appartement op de hoek van Chartres Street en Mandeville Street. Hij vertelde me dat hij Café Rose had genoemd naar Rose Nicaud, een ex-slavin die vroeger in de straten van New Orleans haar eigen koffiemelange verkocht vanaf een kar. Will was van zijn moeders kant in de verte familie van haar, zei hij.

‘Je zou de foto’s van onze familiereünies eens moeten zien. Het is net een groepsfoto van de Verenigde Naties. Elke kleur is vertegenwoordigd... Dus? Wil je de baan?’

Ik knikte enthousiast en Will schudde me opnieuw de hand.

Daarna beperkte mijn leven zich tot een paar essentiële blokken van Marigny. Ik ging weleens naar de wijk Tremé om Angela Rejean te horen, een van Tracina’s vriendinnen, die bij Maison werkte. Of ik slenterde langs antiek- of tweedehandszaakjes op Magazine Street. Maar ik ging maar zelden verder dan deze buurten en ging nooit meer naar het Museum of Art of naar Audubon Park. Het klinkt misschien vreemd, maar ik had zelfs de rest van mijn leven in de stad kunnen doorbrengen zonder ooit nog het water te zien.

Ik rouwde wel degelijk om Scott. Hij was tenslotte de eerste en enige man met wie ik ooit was geweest. Op de gekste momenten begon ik opeens te huilen: als ik in de bus zat of tijdens het tandenpoetsen. Als ik na een lange middagslaap in een verduisterde slaapkamer wakker werd, kwamen de tranen altijd opzetten. Maar ik rouwde niet alleen om Scott. Ik rouwde ook omdat ik bijna vijftien jaar van mijn leven had verspild aan het luisteren naar zijn voortdurende kleineringen en klachten. En daar zat ik nu nog steeds mee. Ik wist niet hoe ik de kritische stem moest uitzetten die, nu Scott er niet meer was, gewoon doorging met me op mijn tekortkomingen wijzen en mijn fouten aanstippen. *Waarom heb je je niet bij een sportschool ingeschreven? Niemand zit te wachten op een vrouw die ouder is dan vijfen-*

dertig. Je zit alleen maar televisie te kijken. Je zou er zoveel leuker uit kunnen zien als je er gewoon eens je best voor deed. Vijf Jaar.

Ik stortte me op mijn werk. Het tempo beviel me wel. Als enige van de straat serveerden we ontbijt. Niets bijzonders: eieren op allerlei manieren klaargemaakt, worstjes, geroosterd brood, fruit, yoghurt, gebak en croissants. De lunch was nooit ingewikkeld: soepen en broodjes, of soms een eenpansgerecht zoals bouillabaisse, linzenstoofpot of een jambalaya als Dell er al vroeg was en zin had om iets in elkaar te draaien. Ze was beter in koken dan in bedienen, maar ze had geen zin om de hele dag in de keuken te staan.

Ik werkte maar vier dagen per week, van negen tot vier, soms tot later als ik bleef hangen voor een maaltijd en het gezelschap van Will. Als Tracina te laat was, bediende ik haar tafels tot ze kwam. Ik klaagde nooit. Ik zorgde er altijd voor dat ik het druk had.

Ik had meer geld kunnen verdienen als ik 's middags had gewerkt, maar ik hield van de ochtenddienst. Ik vond het heerlijk om aan het begin van de ochtend het vuil van de nacht van de groezelige stoep af te spuiten. Ik vond het prachtig hoe de zon vlekjes op de tafeltjes van het terras wierp. Ik vond het heerlijk om de gebaksvitrine te vullen terwijl de koffie doorliep en de soep stond te trekken. Ik vond het heerlijk om alle tijd te nemen om de kas op te maken, het geld uitgespreid op een van de wankel tafeltjes bij de grote ramen aan de voorkant. Maar als ik naar huis ging, voelde het altijd een beetje eenzaam.

Mijn leven kreeg een vast en betrouwbaar ritme: werken, naar huis, lezen, slapen. Werken, naar huis, lezen, slapen. Werken, *bioscoop*, naar huis, lezen, slapen. Het zou geen bovenmenselijke inspanning hebben gekost om het te doorbreken, maar ik kon er maar niets aan veranderen.

Ik dacht dat ik na een tijdje vanzelf wel weer zou beginnen met leven, zelfs met daten. Ik dacht dat er een magische dag zou

aanbreken waarop de sleur doorbroken zou worden en ik weer deel van de wereld zou uitmaken. Alsof er een knop zou worden omgezet. Ik overwoog een cursus te gaan doen. Mijn opleiding af te maken. Maar ik was te verlamd om me ergens voor in te zetten. Ik sjokte zonder remmen richting middelbare leeftijd, en werd samen oud met mijn dikke lapjeskat Dixie, een voormalige zwerfkat.

‘Je praat over die kat alsof ze er zelf voor heeft gezorgd dat ze dik is,’ zei Scott altijd tegen me. ‘Ze was niet dik toen ze hier kwam. Dat heb jij met haar gedaan.’

Scott gaf nooit toe aan Dixie en haar voortdurende gezeur om eten. Maar bij mij bleef ze aandringen tot ik bezweek, steeds maar weer. Ik was niet standvastig, wat waarschijnlijk de reden was dat ik Scott zo lang heb geduld. Het duurde een tijd voordat ik besepte dat ik niet de reden was dat hij zoveel dronk en dat ik hem er ook niet van kon weerhouden, maar toch bleef ik het idee houden dat ik hem had kunnen redden als ik er maar genoeg mijn best voor had gedaan.

Misschien als we een kindje hadden gekregen, zoals hij had gewild. Ik had hem nooit verteld dat ik stiekem opgelucht was toen ik hoorde dat ik geen kinderen kon krijgen. Draagmoederschap was een optie, maar was voor ons te duur, en gelukkig zag Scott een adoptie niet zitten. Dat ik helemaal nooit moeder wilde worden kwam daardoor niet eens ter sprake. Maar ik hoopte nog steeds op een doel in het leven, op iets wat die ruimte kon vullen die nooit opgevuld was door een kindrewens.

Een paar maanden nadat ik in het café was begonnen, en nog lang voordat Tracina zijn hart had gestolen, liet Will doorschermen dat hij kaartjes kon krijgen voor een gewild optreden tijdens het jazzfestival. Eerst dacht ik dat hij me ging vertellen

over een vriendinnetje voor wie hij de kaartjes ging halen, maar toen bleek dat hij met mij wilde gaan. Ik voelde plotseling paniek opkomen toen hij me uitnodigde.

‘Dus... je vraagt of ik met je mee uit wil?’

‘Eh... ja.’ Daar was die blik weer, en heel even dacht ik aan zijn ogen te zien dat hij gekwetst was. ‘Eerste rij, Cassie. Kom op. Het is een goed excuus om eens een jurk aan te trekken. Ik heb je trouwens nog nooit in een jurk gezien, nu ik erover nadenk.’

Op dat moment wist ik dat ik dit onmiddellijk de kop in moest drukken. Ik kon geen afspraakje maken. Ik kon niet met hém een afspraakje maken. Mijn baas. Ik wilde absoluut niet een baan verliezen die ik echt leuk vond voor een man die, zodra hij wat tijd met me doorbracht, zou zien hoe saai ik wel niet was. En ook de man zelf was voor mij veel te hoog gegrepen. Ik werd verlamd door angst en door het vooruitzicht om alleen met hem te zijn, buiten de context van onze werkrelatie.

‘Je hebt me nog nooit in een jurk gezien omdat ik geen jurk heb,’ zei ik.

Dat was niet waar. Ik kon me alleen niet voorstellen dat ik er een zou aantrekken. Will was even stil en veegde zijn handen af aan zijn schort.

‘Geef niet,’ zei hij. ‘Er zijn veel mensen die deze band willen zien.’

‘Luister eens, Will. Ik denk dat ik, na zoveel jaar met zo’n wrak getrouwd te zijn geweest, zeg maar... ondatebaar ben geworden,’ zei ik, als een psycholoog uit een nachtelijk radioprogramma.

‘Dat is een vriendelijke manier om te zeggen: “Het ligt niet aan jou, maar aan mij.”’

‘Maar het ligt ook aan mij. Echt waar.’

Ik legde mijn hand op zijn onderarm.

‘Ik denk dat ik het dan gewoon maar aan de volgende aan-

trekkelijke vrouw vraag die ik aanneem,' zei hij voor de grap.

En dat deed hij ook. Hij vroeg het aan de oogverblindende Tracina uit Texarkana, met haar zuidelijke accent en haar eindeloos lange benen. Ze had een jongere broer die autistisch was en voor wie ze hartstochtelijk zorgde, en ze had meer cowboylaarzen dan één persoon nodig heeft. Ze werd aangenomen voor de vroege-avonddienst, en hoewel ze altijd een beetje koeltjes tegen me deed, konden we het best goed met elkaar vinden. En ze leek Will gelukkig te maken. Hem goedenavond wensen werd extra eenzaam omdat ik wist dat hij de nacht waarschijnlijk bij Tracina zou doorbrengen in plaats van boven het café. Niet dat ik jaloers was. Hoe kon ik nou jaloers zijn? Tracina was precies het soort vrouw met wie Will uit zou moeten gaan: grappig, slim en sexy. Ze had een volmaakt chocoladekleurige huid. Soms liet ze haar afrokapsel de vrije loop als een suikerspin, en soms temde ze het behendig tot coole vlechten. Tracina was populair. Tracina was levendig. Tracina paste en hoorde overal erbij. En ik niet.

Die avond, terwijl het notitieboekje nog steeds het zakje in mijn schort verwarmde, keek ik hoe Tracina alles voor het dinerpubliek voorbereidde. Voor het eerst moest ik toegeven dat ik eigenlijk wel een beetje jaloers op haar was. Niet omdat ze Will had. Ik was jaloers op hoe ze zich met zo'n gemak en zo'n aantrekkingskracht door de ruimte bewoog. Sommige vrouwen hadden dat, het vermogen om zich meteen het leven in te lanceren – en er ook nog eens zo goed uit te zien. Ze waren geen toeschouwer, maar stonden in het middelpunt van wat er gaande was. Ze... leefden. Will had haar mee uit gevraagd en ze had geantwoord: 'Graag!' Geen gearzel, geen slag om de arm, gewoon een volmondig ja.

Ik dacht aan het notitieboekje, de woorden waar mijn oog

op was gevallen, die man aan het tafeltje, hoe hij de pols van zijn partner streelde en haar vingers kustte. Hoe hij met zijn vingers over haar armband ging, zijn hartstocht. Ik wilde dat er een man was die dat voor mij voelde. Ik dacht aan mijn handen die door dik haar gingen, mijn rug tegen de muur in de keuken van het restaurant gedrukt, een hand die mijn rok optilde. Maar wacht eens even: de man die bij Pauline was, had een geschoren hoofd. Ik had Wills haar en Wills mond in gedachten...

‘Waar zit je aan te denken?’ vroeg Will, waarmee hij mijn absurde dagdroom onderbrak.

‘Dat zou je wel willen weten,’ zei ik, terwijl ik wist dat mijn gezicht rood was geworden. Waar kwam dat nou vandaan? Mijn dienst zat erop. Het was tijd om te gaan.

‘Veel fooi gehad vandaag?’

‘Ja hoor, niet slecht. Ik moet gaan. En Will, het maakt me niet uit of je met haar naar bed gaat of niet, maar zeg tegen Tracina dat ze de suiker op de tafels bijvult voordat ze vanavond naar huis gaat. Ze moeten vol zijn voordat mijn ontbijtdienst begint.’

‘Ja, baas,’ zei hij, terwijl hij salueerde. Toen, terwijl ik naar de deur liep, voegde hij eraan toe: ‘Ga je nog wat doen vanavond?’

Achterstallig televisiekijkwerk. Het afval moet nodig weggewerkt worden. Wat nog meer?

‘Ja, nou en of,’ zei ik.

‘Je zou eens moeten afspreken met een man, niet met een kat, Cassie. Je bent een leuke vrouw, weet je.’

‘Leuk? Noem me nou geen “leuke vrouw”, zeg. Will, dat zeggen mannen tegen vrouwen van over de vijftendertig die nog niet volledig afgetakeld zijn, maar die romantisch gezien al bijna met pensioen gaan. “Je bent een leuke vrouw, maar...”’

‘Maar verder niks. Cassie, je moet er echt eens uit, hoor,’ zei hij, en hij knikte richting de voordeur en daarachter.

‘Dat is precies waar ik heen ga,’ zei ik, en ik liep de straat op,

waar ik bijna werd geschept door een voorbijrazende fietser.

‘Cassie! Jezus!’ Will dook naar me toe.

‘Zie je? Dat gebeurt er wanneer ik me naar buiten waag. Dan word ik geplet,’ zei ik, terwijl ik op adem probeerde te komen en het weg probeerde te lachen.

Will schudde zijn hoofd terwijl ik me omdraaide en Frenchmen Street in liep. Ik dacht dat ik kon voelen dat hij daar stond te kijken hoe ik wegliep, maar ik was te verlegen om me om te draaien om te zien of het echt zo was.

HOOFDSTUK 2

Is het mogelijk om je tegelijkertijd heel jong en heel oud te voelen? Doodmoe sjokte ik de vier blokken naar huis. Ik vond het heerlijk om naar de afgeleefde huisjes in mijn buurtje te kijken, sommige op elkaar leunend, sommige bedekt met heel veel lagen verf, en omgeven door zoveel smeedijzer en versierd met zoveel bewerkte luiken dat ze eruitzagen als geschminkte en gekostumeerde revuemeisjes op leeftijd. Mijn appartement was boven in een gepleisterd vierkant huis van twee verdiepingen op de hoek van Chartres Street en Mandeville Street. Het was bleekgroen geschilderd en had ronde bogen en donkergroene luiken. Ik mocht dan de hele bovenste verdieping huren, toch zag mijn huis er op mijn vijfendertigste nog steeds uit als een studentenkamer. Het tweekamerhuurflatje had een futonbank, boekenplanken van melkpakken die ook dienstdeden als bijzet-tafeltjes, en een steeds groter wordende verzameling peper-en-zoutstellen. De slaapkamer was een soort alkoof, met een brede gepleisterde overwelfde doorgang en drie dakkapellen op het zuiden. Het trappenhuis was juist weer zo smal dat er geen groot en breed meubilair doorheen kon. Alles moest draagbaar, buigbaar en vouwbaar zijn. Toen ik bij mijn huis aankwam en omhoogkeek, besepte ik dat ik op een dag te oud zou zijn om op de bovenste verdieping te wonen, vooral als ik staand werk zou blijven doen. Op sommige avonden was ik zo moe dat ik me nog maar net die trappen op kon hijsen.

Ik had al gezien dat als mijn buurtgenoten ouder werden, ze

niet de buurt verlieten, maar gewoon een verdieping lager gingen wonen. De gezusters Delmonte hadden dat een paar maanden geleden gedaan nadat Sally en Janette, twee andere zussen, eindelijk naar een aanleunwoning waren verhuisd. Toen het gezellige driekamerappartement vrij was gekomen, had ik hen geholpen hun boeken en kleren van de eerste verdieping naar de begane grond te verslepen. Anna en Bettina scheidden tien jaar in leeftijd, en hoewel Anna op haar zestigste nog zeker een paar jaar de trap had kunnen nemen, ging Bettina op haar strepen staan toen ze zeventig werd. Anna vertelde me dat toen de eengezinswoning in de jaren zestig verbouwd werd tot vijf appartementen, het bekend kwam te staan als het Ouwenvrijstershotel.

‘Hier hebben altijd alleen maar vrouwen gewoond,’ zei ze. ‘Niet dat jij een ouwe vrijster bent hoor, lieverd. Ik weet dat alleenstaande vrouwen van een zekere leeftijd tegenwoordig erg gevoelig zijn voor dat woord. Niet dat er iets mis is met een ouwe vrijster zijn, zelfs al zou je er een zijn geweest. Maar dat ben je absoluut niet.’

‘Maar ik ben wel weduwe.’

‘Ja, maar je bent een jonge weduwe. Heel veel tijd om nog te hertrouwen en kinderen te krijgen. Nou ja, om te hertrouwen in elk geval,’ zei Anne, met één opgetrokken wenkbrauw.

Ze stopte een dollarbiljet in mijn handen voor mijn inspanningen, een gebaar waar ik me al lang niet meer tegen verzette, omdat het biljet dan onvermijdelijk een paar uur later acht keer gevouwen onder mijn deur door werd geschoven.

‘Je bent een schat, Cassie.’

Was ik een ouwe vrijster? Ik had het afgelopen jaar één keer een afspraakje gehad, met de beste vriend van Wills jongere broer, Vince, een slungelige, hippe kerel die naar adem hapte toen ik hem vertelde dat ik vierendertig was. Om de schok te verbergen, leunde hij vervolgens over de tafel heen en zei tegen me dat hij viel op oudere vrouwen, terwijl hijzelf nota bene de

eerbiedwaardige leeftijd van dertig jaar had. Ik had hem een klap in zijn suffe gezicht moeten geven. In plaats daarvan begon ik al na een uur op mijn horloge te kijken. Hij was te veel aan het praten over de waardeloze band die aan het spelen was en hoe slecht de wijnkaart was en hoeveel vervallen huizen hij in New Orleans ging kopen omdat de markt zich ongetwijfeld heel binnenkort zou herstellen. Toen hij me voor het Ouwenvrijstershotel afzette, overwoog ik hem mee naar boven te vragen. Ik dacht aan Vijf Jaar, die ineengedoken op de achterbank lag. *Ga toch gewoon met deze kerel naar bed, Cassie. Waarom niet? Waarom doe je dat nou nooit?* Maar toen ik hem zijn kauwgom uit het raampje zag spugen, besloot ik dat ik mijn kleren gewoon niet voor de ogen van dit overjarige jochie uit kon trekken.

Dat was dus mijn laatste afspraakje, dacht ik, terwijl ik het bad liet vollopen en mijn serveersterskleren uittrok. Ik wilde de geur van het restaurant van me af wassen. Ik keek door de hal naar het notitieboekje op het tafeltje bij de voordeur. Wat moest ik er nou mee doen? Aan de ene kant wist ik wel dat ik er niet in mocht lezen, maar aan de andere kant kon ik de verleiding niet weerstaan. Mijn hele dienst had ik het dus steeds maar weer van me af gezet, en had ik gedacht: *als je thuiskomt. Na het eten. Na een bad. Als je naar bed gaat. Morgenochtend. Of nooit?*

Dixie draaide zeurend om eten rond mijn enkels, terwijl het bad zich met water en zeepbellen vulde. De maan stond boven Chartres Street, en het geluid van de cicaden overstemde de geluiden van het verkeer. Ik keek in de spiegel en probeerde mezelf te zien zoals iemand anders me voor het eerst zou zien. Niet dat mijn lichaam nou zo vreselijk was. Het was een goed lichaam: niet te lang, niet te dun. Ik had afwashanden, maar over het geheel genomen zag ik er goed uit, waarschijnlijk doordat ik de hele dag liep te bedienen. De vorm van mijn achterwerk vond ik mooi, die was fraai rond, maar het is waar wat ze zeggen over eind dertig: alles begint slapper te worden. Ik hield mijn cup C

in mijn handen en tilde ze een beetje op. Ik nam Scott in gedachten. Nee, niet Scott. Will dan? Nee, hij ook niet. Die was van Tracina, niet van mij. Ik nam die man, die van het restaurant, in gedachten: dat hij van achter naar me toe kwam en me op die manier aanraakte, me daarna vooroverboog en daarna... *Ach, hou toch op, Cassie.*

Ik was opgehouden met die stomme brazilian wax nadat Scott was overleden. Ik werd altijd onzeker van hoe het eruitzag, alsof ik een klein meisje was of zo. Ik liet mijn hand omlaaggliden naar mijn... wat? Hoe noem je het wanneer je alleen bent? *Vagina* klonk kinderachtig, of soms juist te klinisch. *Poesje* was een mannenwoord en deed me te veel aan een kat denken. *Kut?* Nee. Te plastisch. Ik bewoog mijn vinger *daarbeneden* heen en weer, en merkte tot mijn verrassing dat ik vochtig was. Maar ik kon de energie, de inspanning niet opbrengen om er iets mee te doen.

Was ik eenzaam? Ja, natuurlijk. Maar ik was langzamerhand ook bezig delen van mezelf af te sluiten, voorgoed leek het wel, als een grote fabriek waar afdeling na afdeling de lichten uitgaan. Ik was nog maar vijfendertig en had nooit echt geweldige, gekmakende, bevrijdende, overdadige seks gehad, van het soort waar het notitieboekje naar leek te verwijzen.

Soms had ik het gevoel dat ik alleen maar een pak van vlees was dat over een stel botten was aangetrokken, dat in en uit busen en taxi's stapte, in een restaurant rondliep, mensen te eten gaf en opruimde als ze weg waren. Thuis was mijn lichaam een warme plek waar de kat op kon slapen. Hoe was dit zover gekomen? Hoe was dit mijn leven geworden? Waarom kon ik niet gewoon opstaan, de draad weer oppakken en eropuit gaan, zoals Will had gezegd?

Ik keek weer in de spiegel: al dat vlees, alles vrij beschikbaar en zacht, maar ergens toch ook ver weggeborgen. Ik stapte in bad en ging zitten, gleed toen helemaal onder water, met mijn hoofd een paar seconden onder de zeepbellen. Ik kon onder

water mijn hart met een droevige echo horen kloppen. Dat, dacht ik, is het geluid van de eenzaamheid.

Ik dronk maar zelden, laat staan dat ik in mijn eentje dronk, maar op een of andere manier vroeg die avond om een glas koude witte wijn en een warme badjas. Ik had een doos chablis in de koelkast staan. Die stond daar wel al een paar maanden, maar ik moest het er maar mee doen. Ik schonk er een flinke tumbler mee vol. Toen nestelde ik me met de kat en het notitieboekje in het hoekje van de futonbank. Ik ging met mijn vinger langs de initialen *PD* op de omslag. Binnenin zat een etiket waarop *Pauline Davis* gedrukt was, maar er stond geen adres bij. Die bladzijde werd gevolgd door een inhoudsopgave in een zwierig lettertype, waarin stappen uiteengezet werden, van een tot tien:

Stap Een: Overgave

Stap Twee: Moed

Stap Drie: Vertrouwen

Stap Vier: Vrijgevigheid

Stap Vijf: Onbevreesdheid

Stap Zes: Zelfvertrouwen

Stap Zeven: Nieuwsgierigheid

Stap Acht: Lef

Stap Negen: Uitbundigheid

Stap Tien: De Keuze

O mijn god, wat had ik in mijn handen? Wat was dit voor lijst? Ik voelde me tegelijkertijd heet en koud worden, alsof ik een gevaarlijk, maar verrukkelijk geheim had ontdekt. Ik stond op van de bank om mijn kanten gordijnen dicht te trekken *Onbevreesdheid, Moed, Zelfvertrouwen, Uitbundigheid*? Deze woorden

waren van de bladzijde op me af gesprongen, en vervaagden voor mijn ogen. Was Pauline deze stappen zelf aan het zetten? En zo ja: hoe ver was ze dan op de lijst? Ik ging weer zitten en las de stappen nog een keer door, en daarna sloeg ik de bladzijde om naar het volgende kopje: 'Fantasieaantekeningen bij Stap Een.' Ik kon me niet bedwingen. Ik begon te lezen:

Ik kan je niet zeggen hoe bang ik was. Bang dat ik ertussenuit zou knijpen, het op zou geven, weg zou rennen. Dat is toch wat ik doe? Wanneer dingen overweldigend worden, vooral wat seks betreft. Maar toen dacht ik aan het woord acceptatie en ging ik openstaan voor het idee dat ik dit moest accepteren, de hulp van S.E.C.R.E.T. moest accepteren. Maar toen hij zwijgend de hotelkamer binnenkwam en de deur achter zich dichtdeed, wist ik dat ik het door wilde zetten...

Ik kon mijn eigen hart voelen bonken alsof ik in de hotelkamer was terwijl die vreemdeling de deur opendeed...

Die man! Wat zal ik zeggen? Matilda had gelijk. Hij was zo ontzettend sexy... Hij liep langzaam als een kat naar me toe en ik bleef hem ontwijken tot het bed me aan de achterkant van mijn knieën tegenhield. En toen duwde hij me zachtjes achterover op het bed, tilde mijn rok op en deed mijn benen uit elkaar. Ik trok een kussen over mijn gezicht nadat hij de enige woorden die hij die hele dag zou zeggen had gesproken: Wat ben jij fucking mooi. En toen bracht hij me tot een soort van extase die ik hier niet echt kan beschrijven, maar ik zal het proberen...

Ik sloot het boekje weer. Het was verkeerd om dit te lezen. Het was zo rauw. Dit ging mij niks aan. Ik moest ermee ophouden.

Na de volgende stap. Dan zou ik stoppen. Dan zou ik ab-so-luut dit boek weggelleggen.